

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 25 (30) • 18 iulie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să avem dragoste față de aproapele nostru

Sfântul Ignatie Briancianinov

„**C**e poate fi mai minunat, mai desfătător decât iubirea de aproapele? A iubi este o fericire, a urî este un chin. Toată Legea și prorocii stau în iubirea către Dumnezeu și către aproapele (Matei 22, 40). Iubirea către aproapele este calea care duce la iubirea către Dumnezeu.”

Duminica a 4-a după Rusalii

Credința și smerenia vindecă

Arhimandritul Ilie Cleopa

In Sfânta Evanghelie de astăzi se arată cum a vindecat Mântuitorul pe sluga greu bolnavă a unui conducător de oști roman care locuia în Capernaum, un mic oraș de lângă Marea Galileei. Minunea aceasta însă are câteva caracteristici aparte. Ea s-a săvârșit datorită credinței dregătorului roman păgân, care se închina la idoli. Apoi poate și sluga lui, care zăcea în casă bolnav, era tot păgân, deci străin de Legea Vechiului Testament. De asemenea vedem că Mântuitorul vindecă bolnavul de la distanță, fără să fie adus de față, ceea ce mai rar se întâmplă. Multora le porunca pentru bolnav: Aduceți-l aici la Mine! Iar pe alții îi întreba: Crezi că pot să fac Eu aceasta? Și dacă bolnavul sau părinții și însoțitorii lui mărturiseau cu tărie credința în minunile lui Dumnezeu, îndată minunea se săvârșea și bolnavul se făcea sănătos de orice boală era cuprins.

Pe sutașul roman nu l-a întrebat, însă, de crede în dumnezeirea lui Hristos, căci îi cunoștea credința inimii. Ba nici nu l-a așteptat să-i spună ce dorește. Ci îndată ce sutașul s-a apropiat de El și l-a zis: „Doamne, sluga mea zace în casă slăbănog, cumplit chinându-se”; Mântuitorul, cu multă blândețe, i-a zis: „Venind, îl voi vindeca” (Matei 8, 6-7). Dar sutașul, pe lângă credința mare, avea și multă smerenie. De aceea răspunde: „Doamne, nu

sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea!” Auzind aceasta Iisus Hristos, S-a minunat de credința sutașului și a zis: „Adevăr grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință! De aceea vă spun că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția Cerurilor. Iar fiii împărăției vor merge în întunericul cel mai dinafară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Apoi i-a zis sutașului: Du-te, și după cum ai crezut, fie ție! Și s-a făcut sănătos sluga lui în ceasul acela” (Matei 8, 7-13).

Vedeți credința la un om păgân? Vedeți cât poate credința curată unită cu smerenia? Amândouă la un loc fac adevărate minuni. **Credința pogoaară harul asupra aceluia ce se roagă și smerenia îi deschide inima.** Vedeți leacul prin care se poate vindeca lumea? Credința și smerenia. Că dacă omul a decăzut moral atât de mult, este numai din cauză că s-a depărtat de Dumnezeu și de smerenie. Necredința în Dumnezeu și mândria au adus ființa umană în starea în care se găsește astăzi. Vedeți care este calea cea scurtă și mai sigură a mântuirii noastre?

Credința și smerenia! Credința că Dumnezeu există și are milă de lumea pe care a creat-o, de fiecare dintre noi, și în același timp, smerenia sinceră, mărtu-

rită că nu suntem vrednici să între Hristos în casa și în inima noastră din cauza mulțimii păcatelor pe care le-am făcut. Iată leacul care poate vindeca omul de astăzi. Să creadă cu tărie și dreaptă credință în Iisus Hristos și să se socotească cel mai păcătos de pe pământ.

Zicea sutașul roman către Hristos: Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ca să ne învețe și pe noi creștinii de azi cum să ne apropiem de El. Cum să ne apropiem de rugăciune, de Sfânta Biserică, de cele sfinte din Altar, de Sfânta Scriptură și mai ales de Sfânta Împărăție. Căci dacă ne rugăm lui Dumnezeu fără frică și cutremur, dacă intrăm în biserică cu nepăsare și răutate în inimă, dacă citim Sfânta Scriptură cu mândrie și cu duh de iscodire, toate ne sunt spre păcat; căci ne lipsesc cele două virtuți amintite mai sus - credința tare și smerenia. Aceeași osândă ne așteaptă dacă ne apropiem de Trupul și Sângele lui Hristos nevrednici, nepocăiți, cu păcate nesposedite, certați cu aproapele nostru sau cu canonul neîmplinit.

Vedeți că acest om, păgân după credință, avea inimă de creștin după faptă. Necreștin fiind, era mai credincios ca iudeii de odinioară și ca mulți creștini din zilele noastre. De aceea Mântuitorul îl laudă în public, zicând: Adevăr grăiesc vouă, că nici în Israel n-am găsit atâta credință! Nu numai între evrei, dar nici între creștinii de astăzi nu se găsesc oameni cu mai multă credință ca acest sutaș. **Credința și smerenia lui l-au mântuit, i-au vindecat sluga și l-au făcut nemuritor.**

Cultul divin - simboluri și semnificații

De ce sunt stropite cu vin trupul celui adormit și pomenile?

Pr. Prof. Dr. Ene Braniște | Liturgica specială

După credința creștină, viața omului nu se sfârșește cu moartea trupului; sufletul își continuă existența și dincolo de hotarele vieții pământești, într-o altă viață. De aceea, Biserica nu-i dă uitării pe cei morți, nici după înmormântarea lor. Purtarea ei de grijă se întinde și dincolo de pragul mormântului, pomenindu-i pururea pe cei răposați, rugându-se și mijlocind pentru odihna și pentru iertarea păcatelor lor, atât în rugăciunile și cântările din slujbele în care Biserica face pomenirea generală a tuturor morților, cât și în ierurgiile speciale, alcătuite de Biserică pentru pomenirea individuală a morților.

O slujbă sau o ierurgie specială pe care Biserica o face pentru cei morți, după înmormântarea lor, se numește **parastas** (care înseamnă: *înfățișare înaintea cuiva, mijlocire, deci mijlocire la Dumnezeu pentru cei morți*). Parastasil (numit uneori și Panihida mare) se săvârșește fie la casa mortului (mai ales îndată după înmormântare), fie la biserică, după sfârșitul Liturghiei sau după Rugăciunea amvonului, fie la mormânt. La această slujbă sunt necesare câteva obiecte

funerare, dar și unele daruri din roadele pământului, special pregătite pentru acest moment.

Unul dintre aceste daruri este rodul viței de vie, **vinul** prezent la această slujbă, datorită faptului că el reprezintă **sângele ce dă viață trupului**, și după Cina cea de Taină, și sufletului, prin transformarea lui în Sângele Mântuitorului Hristos, din care noi ne împărtășim spre veșnicie. Astfel, obiceiul de a aduce vin la înmormântare și la parastas și de a turna din el cruciș peste trupul mortului sau peste groapă (la cimitir) sau pe darurile aduse și puse pe masă, reprezintă o datină foarte veche, fiind o prelungire a libațiunilor (stropirilor) de vin, pe care strămoșii noștri romani le făceau pe mormintele morților. La noi, stropirea aceasta a căpătat însă o semnificație creștină, simbolizând aromatele și balsamul cu care a fost uns Trupul Domnului. Totodată, vinul, care este „sângele” strugurelui, este și simbolul sângelui, adică al sevei de viață care curge prin mădulele trupului omenesc și îl însuflețește. Turnarea lui peste trupul sau mormântul mortului este, deci, prin analogie cu Sfântul Sânge din Sfintele Taine, **preînchipuirea nemuririi sau a învierii pentru viața cea veșnică**, pe care o nădăjduim.

În unele părți, vinul este amestecat cu untdelemn, și atunci stropirea trupului mortului (sau a gropii sau a pomenilor) cu el este **simbolul curățirii trupului** de întinăriciunea păcatelor din viață („Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți”), iar în alte părți vinul e înlocuit cu apă îndulcită cu miere, ori cu agheasmă și poartă numele de **paos** sau **apaus**, de la cuvântul latinesc *pausim* (*incetare, odihnă, moarte*), de unde și cuvântul românesc de *repausat* sau *răposat*.

De la începuturile creștinismului și până astăzi, sfinții lui Dumnezeu sunt aceiași. Fie că au purtat pe cap coroană, cunună sau o simplă cușmă, fie că au pățimit în închisori, au fost schingiuiți sau și-au petrecut întreaga viață în peșteră, în inima pădurii, că au condus oștiri călare sau că au mers desculți, toți sfinții s-au învrednicit a se împărtăși de același Hristos și de același Har al Duhului Sfânt. Deși acum sunt transfigurați și plini

de frumusețe cerească, și ei s-au născut, au trăit pe acest pământ, apoi și-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Însă, în toiu verii, pe 20 iulie, Biserica ne amintește de un om, un sfânt care a rupt legea implacabilă a morții. **„Biciul lui Dumnezeu” „podoaba prorocilor”**, omul care s-a „înălțat prin vifor de foc și cu un car de cai de flacăra”: Sfântul Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul.

Singurele informații referitoare la viața și activitatea Sfântului Proroc Ilie Tezviteanul le găsim în Sfânta Scriptură (3 Regi 17-22 și 4 Regi 1-2). A trăit cu peste 800 de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea regelui Ahab.

Căsătorindu-se cu o feniciană, Izabela din Sidon, închinătoare la Baal, Regele Ahab părăsește credința iudeilor și devine și el închinător la idoli, prigonindu-i pe apărătorii dreptei credințe. Astfel, prima misiune a Sfântului Ilie a fost aceea de a-i spune regelui Ahab următoarele cuvinte: „Viu este Domnul Dumnezeu al lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie decât atunci când voi zice eu!” (3 Regi 17,1).

Sinaxarul din această zi ne spune că, la cuvintele Profetului, o secetă groaznică s-a abătut asupra pământului, totul fiind sec și ars, cu speranța că foamea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

După acest episod, Sfântul Ilie se retrage la pârăul Cherit, unde își potolea setea cu apă, mâncarea fiindu-i adusă de corbi: „pâine și carne dimineața, pâine și carne seara”. În momentul în care și pârăul Cherit a secăt, Sfântul Ilie se mută în Sarepta Sidonului, și găsește găzduire în casa unei

Pe urmele sfinților

Ilie, sfântul care a trăit pe pământ, dar nu a murit niciodată

Cătălin Acasandrei | Doxologia.ro

văduve, pe al cărei fiu l-a și înviat, făcând și alte minuni, precum înmulțirea făinii și a uleiului.

Spre sfârșitul anilor de secetă, pentru cunoașterea adevăratului Dumnezeu, Sfântul Ilie îi propune împăratului să ridice un jertfelnic pe Muntele Carmel și să aducă jertfă lui Baal, respectiv lui Dumnezeu și „Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu” (3 Regi 18, 24). În zadar au strigat cei 450 de preoți ai lui Baal, căci nu au reușit să aducă jertfă. Când a venit rândul Sfântului Ilie, „s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit toată apa care era în șanț” (3 Regi 18, 38). Văzând atunci minunea pogorării focului din cer, poporul a realizat că Domnul este singurul și adevăratul Dumnezeu, care le-a trimis, mai apoi, ploaie asupra pământului.

Într-una din zile, ajuns cu lisei, ucenicul său pe malul Iordanului, Ilie își ia haina din piele de oaie, o înfășoară și lovește apele, pentru a-i lăsa sa treacă pe uscat. Și pe când mergeau ei astfel, prin pustiu, un car de foc tras de cai a apărut între ei. Ilie urcă în car și este luat la cer, într-un vârtej de vânt. Despre modul în care Sfântul Ilie a fost ridicat la cer, **Sfântul Ioan Gură de Aur** ne spune că el a fost îmbrăcat de Dumnezeu într-o minunată haină îngerească, iar **Sfântul Maxim Mărturisitorul** consemnează că Dumnezeu „s-a folosit de modul înnoirii, mutând spre alt chip de viață decât cel în trupul supus stricăciunii [...] nu prin prefacerea firii, ci prin schimbarea conducerii și îndrumării ei”.